

Kam chodí kosmonauti na záchod?

Emil rozsvítí vesmírnou lampičku na nočním stolku a pozoruje všechny ty hvězdy, které se vznášejí jeho pokojem. Po zdech, po stropě, po psacím stole, po knížkách v knihovně a hračkách na policích. Emila nadšeně zajímá všechno, co má něco společného s vesmírem. Až bude velký, rozhodně se chce stát kosmonautem! Tedy přinejmenším až donedávna chtěl. Od té doby, co se narodil jeho bráška, už si není zdaleka tak jistý. Teď ho pronásleduje jedna veliká otázka: Kam chodí kosmonauti na záchod? Dělaljí to snad do kalhot jako jeho nový bráška Noah? V tom případě by se totiž stal raději něčím jiným.

„Copak chceš dnes přecíst na dobrou noc?“ ptá se maminka a sedá si na postel vedle něj.

„Něco z mé knížky o vesmíru,“ zní blesková odpověď.

Zatímco maminka předčítá, Emil pozoruje znovu hvězdy tančící po pokoji. Netrvá dlouho a usne.

Zdá se mu velice zvláštní sen. Má na sobě skafandr a v raketě létá se všemi těmi hvězdami kolem. Okolo svých hraček, knihovny, psacího stolu a postýlky. Hurá, to je zábava! Létá jedno kolečko za druhým. Najednou cítí, že potřebuje na záchod. Ale nutně.

Jenže jak chodí kosmonauti na malou? Vystoupit nemůžou. Zastavit také ne. Co teď má dělat? Překříží nohy a zatají dech, až celý zrudne.

Ovšem když se svou raketou prolétá kolem velikého hasičského auta s obří vodní stříkačkou, nemůže to déle udržet a udělá *pssssssssssssssssst* dolů do skafandru.

Náhle se probudí. Raketa i skafandr jsou pryč. Jak to? Emil si uvědomí, že to byl jenom sen. Ale co se mu, bohužel, nezdálo, je jeho úplně mokrá postel.

„Mami!“ zavolá. Všude je ticho. „Mami!“ zavolá ještě jednou a o něco silněji. Znovu nic.

Najednou si připadá, jako kdyby byl opravdu ztracený daleko ve vesmí-

ru a nikdo ho neslyšel. Posadí se a začne křičet tak hlasitě, jak jenom dokáže: „MAMIIIIIIIIIIIIIIII!“

O pár vteřin později se rozlétnou dveře pokoje a maminka vpadne dovnitř. „Co se děje?“ zeptá se.

„Já jsem se počůral,“ špitne Emil potichu a potom vypráví, co se mu zdálo.

„To není tak zlé,“ chlácholí ho maminka.

„No to tedy je, když sedím v raketě a nikde není žádný záchod!“ prohlásí Emil rozladěně. „A navíc jsi ani nepřišla, když jsem tě volal,“ dodává a je mu do pláče.

„To mě moc mrzí,“ omlouvá se maminka jemným hlasem. „Opravdu jsem tě vůbec neslyšela.“ Posadí se k Emilovi na postel a hladí ho po vlasech.

„Můžu k tobě do postele?“ špitne Emil.

Maminka přikývne a povídá: „Ale napřed ti natáhneme suché kalhoty.“

Za chvíli už se Emil pevně tiskne k mamince. Táta tiše chrápe a bráška Noah podřimuje v kolébce hned vedle maminčiny postele. Emilovi je zase dobře.

Příštího rána se Emilovi znovu vrátí jeho velká otázka. Maminka už je vzhůru.

„Mami, kam vlastně chodí kosmonauti na záchod?“ zeptá se.

„Nad tím jsem nikdy nepřemýšlela,“ odpoví maminka.

„Já také ne,“ ozve se táta, který se právě probudil.

„Možná mají něco na způsob plínek – jako nosí Noah.“ Zasměje se té představě a vezme mrňouse do náruče.

„Ostatně, dneska přijde na návštěvu strýček Jirka,“ říká maminka. „Ten by to mohl vědět. Ten ví o vesmíru vždycky všechno.“

„Jasně!“ zavýskne Emil a už teď se těší. Jirka je totiž naprostý odborník přes vesmír a Emilův nejoblíbenější strýček. K jeho posledním, pátým

narozeninám mu daroval raketu. Navíc umí vyprávět ty nejlepší příběhy o vesmíru!

Když o pár hodin později zazvoní zvonek, Emil letí ke dveřím. Strýček Jirka stoupá po schodech. V podpaží nese dva dárky a v ruce velikánskou kytici.

Copak v těch balíčcích asi je? Emil je strašně zvědavý. Ale strýček Jirka řekne jenom: „Ahoj, Emile! No, kdepak máš svého malého brášku?“ a projde kolem něj dále do bytu.

No tohle! Všechno se točí jenom kolem toho mimina! A to mám přitom strýčka Jirku ze všech strýčků nejraději! pomyslí si zklamaně Emil.

Strýček Jirka napřed poblahopřeje mamince a tátovi k narození miminka a potom rozdává dárky. Kytice je pro maminku. Malý balíček je pro brášku a ten větší předá Emilovi. Tak teď je ale opravdu zvědavý! Nedočkavě roztrhá barevný dárkový papír, ve kterém je balíček zabalený.

„Super!“ zajásá a raduje se. „Raketoplán a knížka o vesmíru!“

Vyskočí a strýčka obejmě. Jirka je přece jenom nejlepší! pomyslí si Emil a všechno zklamání už je pryč.

„Jo, dokonce rozklápěcí,“ prohlásí Jirka hrdě. „V té knížce se můžeš přesně podívat, jak to v takové raketě vypadá uvnitř,“ vysvětluje. Emil se mu posadí na klín a společně si knížku prohlížejí.

„Je tam také záchod?“ potřebuje nutně zjistit Emil.

Jirka překvapeně zvedne hlavu. „Záchod? Ale samozřejmě!“ odpoví. Krátce zalistuje knihou a prstem ukazuje na dost podivně vypadající věc. „Pochopitelně, že vesmírný záchod vypadá o dost jinak, než jak ho známe my,“ řekne.

Tak to začalo zajímat teď i tátu. „Jak to funguje? Ve vesmíru není přece žádná zemská přitažlivost,“ řekne a dívá se do knihy společně s nimi.

„Na principu odsávání,“ odpoví strýček Jirka. „Co je na zemi tak prosté, ve stavu bez tíže je mnohem složitější. Aby kosmonaut držel na záchodě a nepoletoval kolem, musí se napřed pevně připoutat pásy. A aby neletaly prostorem ani výkaly, zapne kosmonaut v podlaze toalety odsavač, který vše odtáhne do takové speciální nádrže,“ pokračuje strýček Jirka ve vysvětlování.

„Co jsou to výkaly?“ ptá se Emil bleskově.

„To je to, co vykakáš,“ ozve se maminka.

„No a co když musí kosmonaut na malou?“ potřebuje ještě vědět Emil.

„Tak to je jednodušší. Kdo musí na malou, ten si přiloží takový speciální trychtýř zakončený dole hadicí. Ten potom všechno odsaje,“ vypravuje Jirka dále.

„A já už jsem se bál, že kosmonauti dělají do kalhot,“

prohlásí Emil a celý září. „Tak to se přece jenom můžu stát kosmonautem!“

„Moment! Ne tak rychle, mladý muži!“ zarazí ho strýček Jirka. „Při startu to skutečně pouštějí do kalhot.“

„Jak to?“ ptá se Emil zděšeně. „To se tak bojí?“

Strýček Jirka se zasměje. „Ne, není to strachy,“ vysvětluje. „Při startu loď nesmírně rychle zrychluje. Díky startovní pozici v polosedě pololeže jsou všechny tělesné tekutiny silně stlačovány dolů do močového měchýře. Aby to nepustili přímo do kalhot, nosí kosmonauti při startu skutečně plíny.“

„Jako Noah?“ ptá se Emil.

Strýček Jirka přikyvuje. „Samozřejmě o nějakých pár číslech větší,“ směje se. „A při výstupech do vesmíru, které trvají někdy až osm hodin, nosí kosmonauti plínky také.“

Emil se drbe na nose a nakonec svou velkou otázku uzavře: „Přece jenom se stanu raději vesmírným výzkumníkem! Ti se totiž obejdou bez plín!“